

Într-o zi, întâlnind pe stradă un bărbier, poznașul Till vru să se tocmească ucenic la el.

– Vezi colo ferestrele acelea mari? îl întreabă bărbierul, arătând către o casă. Intră și așteaptă-mă înăuntru, căci vin și eu îndată!

Till merse, sări pe fereastră și intră în atelier.

– Nu poți să intri și tu pe ușă, ca oamenii normali? îl luă la rost nevasta meșterului.

– Bărbatul tău mi-a zis să intru pe acolo pe unde sunt ferestrele mari! îi răspunse flăcăul.

Meșterul bărbier, tocmai sosit, râse pe săturate și-l opri pe Till la el în slujbă. Nu după multă vreme, bărbierul îi zise lui Till:

– Tunde-l pe domnul care a adormit. Și ai grijă să nu-i rămână vreun fir de păr netuns!

Till făcu întocmai... Mușteriu se trezi, se privi în oglindă și, când se văzu chel, se îngrozi!

– Ce-ai făcut, netotule? țipă bărbierul la Till.

– Păi, nu mi-ai spus să nu-i rămână vreun fir de păr netuns? răspunse Till. Le-am tuns toate, cum ai zis!

– Dispari din fața mea precum ai venit! urlă bărbierul, înfuriat, și, într-o clipită, Till sări prin fereastra cea mare, la fel precum intrase.

Liza la Serbarea Primăverii

Liza se afla cu tatăl ei la bâlci, la „Serbarea Primăverii”. Și câte mai erau de văzut acolo!...

– Uite, un carusel cu dinozauri! strigă Liza.

Tatăl o săltă în spinarea unuia mai puțin fioros și o lăsă trei ture. Apoi, trecând pe la standul tombolei, fetița văzu o păpușă cu rochiță roz și cu bucle aurii. În dreptul ei era scris 100 și era chiar premiul cel mare.

– Tăticuțule, ia-mi și mie niște lozuri, poate câștig păpușa aceea frumoasă! se rugă fetița.

– Bine, fie, îi spuse tatăl. Astea și gata!

Liza trase trei lozuri și le desfăcu. Primul și al doilea, nimic. Al treilea însă... 100! „Uraa, numărul câștigător!” își zise bucuroasă Liza, făcându-și loc printre oamenii din fața standului. Emoționată, întinse lozul câștigător... În același moment, cineva o călcă pe picior.

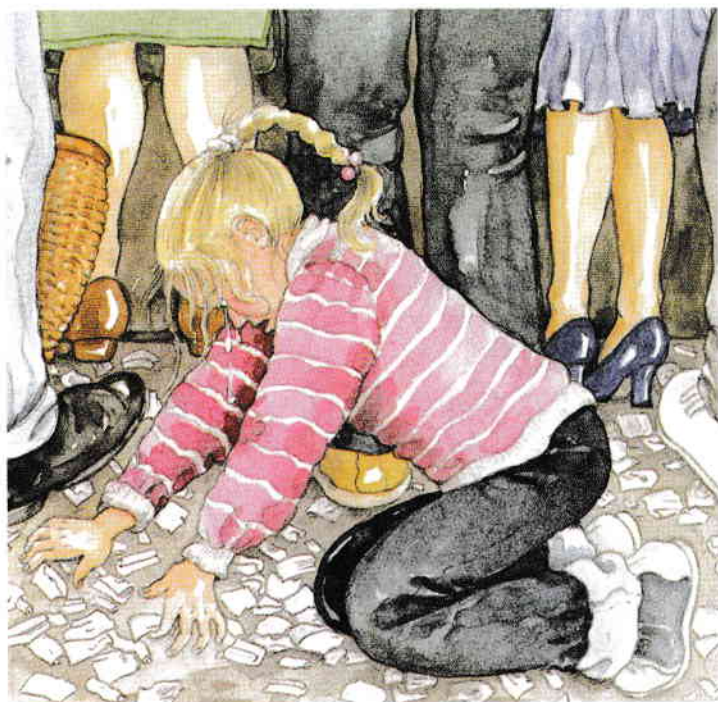
– Auu! strigă Liza, scăpând lozul din mână.

Dar vai! Pe jos zăceau aruncate lozurile necâștigătoare și oricât căutară nu-l găsiră pe al lor. Fetița izbucni în plâns, iar tatăl încercă s-o împace cu o vată de zahăr. Tocmai atunci veni spre ei doamna Alina, cu coșul de cumpărături, cărând în el chiar *premiul cel mare!*

– Ia te uită, păpușa mea! strigă Liza.

– Da, așa e! Lozul tău a căzut în coș, căci eram lângă tine, la stand, râse doamna Alina.

– Doamnă Alina, nu vreți să gustați din vata mea de zahăr? o îmbie Liza, fericită foc, strângând păpușa la piept.

Frumoasa adormită (1)

LIBRIS | We know books

Un rege și o regină nu aveau copii, deși își doreau foarte mult. Aflându-se într-o zi regina la scăldat, din apă ieși un rac care-i spuse:

– Dorința ta se va împlini în curând, căci vei aduce pe lume o fată!

Și vorbele racului se adeveriră. Regele se arată atât de fericit de nașterea prințesei încât dădu o mare petrecere, la care pofti și ursitoarele din țară. Dar, fiind ele treisprezece, iar el neavând decât douăsprezece farfurii de aur, una dintre ursitoare – cea mai rea dintre ele – n-a mai fost invitată. Apropiindu-se petrecerea de sfârșit, ursitoarele îi hărăziră copilei harurile lor minunate. Una îi dăruie virtute, alta îi urși frumusețe și așa mai departe. Copila primi tot ceea ce-și putea dori cineva pe lumea asta. Dar când termină de urat și cea de-a unsprezecea ursitoare, în sală intră valvârtej ursitoarea cea rea, tocmai cea nepoftită la petrecere. Era mânioasă foc și dornică de răzbunare pentru că nu fusese și ea chemată. Fără să dea atenție celor din jur, se apropie de leagăn și strigă din toate puterile:

– În ziua când va împlini cincisprezece ani, fata regelui se va înțepa într-un fus și va cădea moartă!

Frumoasa adormită (2)

Apoi, fără să mai spună vreun cuvânt, părăsi sala în care avea loc petrecerea, lăsându-i pe rege, pe regină și pe toți oaspeții lor înfricoșați peste măsură.

Atunci se apropie de leagănul copilei și a douăsprezecea ursitoare, cea care nu apucase să își rostească urarea. Ea nu avea puterea să înlătore blestemul cu totul, dar îl mai împlânzi puțin:

– Copila nu va muri, ci va cădea doar într-un somn adânc, vreme de o sută de ani.

Dorind să-și păzească odrasla iubită de crunta amenințare, regele porunci pe dată ca toate fusurile din regat să fie adunate și arse.

Fiica regelui crescuse și, cu timpul, toate harurile ursitoarelor se împliniră, căci se făcu frumoasă, cuminte, prietenoasă, deșteaptă și oricine o vedea o îndrăgea pe dată. Într-o zi însă, pe când împlinise cincisprezece ani, regele și regina fiind plecați, prințesa prinse să se vânture de colo-colo, cotrobăind curioasă prin toate ungherele castelului. După ce cutreieră sumedenie de odăi și odăițe, cărora nu le mai călcuse până atunci pragul, ajunse în cele din urmă și la un turn vechi.

Curioasă, urcă scara turnului și se opri în fața unei uși. Chiar când se gândea cum s-o deschidă, văzu în broască o cheie ruginită. Și răsucind ea cheia, ușa se deschise.

Frumoasa adormită (3)

LIBRIS We know books

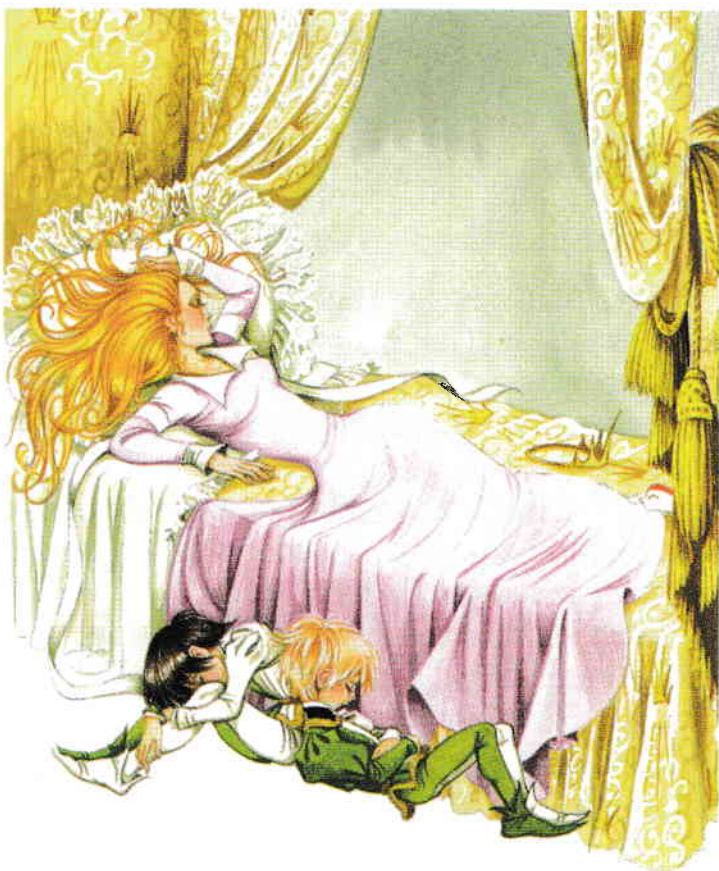
În odăița din spatele ușii i se înfățișă ochilor o bătrână, care torcea de zor un fuior de in.

– Ziua bună, măicuță, zise fata. Ce faci aici?

– Iaca torc niște lână, îi răspunse bătrâna.

– Cum se numește lucrul acela drăgălaș, care se învârte ca un titirez? vru să afle fata, dornică să învețe meșteșugul torsului.

Dar, de îndată ce fata atinse fusul, se împliniră vorbele magice ale celor două ursitoare: ea se întepă în deget, căzu pe patul din odăiță și se cufundă într-un somn adânc... Somn care-i cuprinse și pe toți ceilalți aflați în castel.

Regele și regina, întorși de puțină vreme la castel, adormiră și ei odată cu întreaga curte.

Și adormiră și caii în grajduri, porumbeii pe acoperișuri, câinii de vânătoare în curte, muștele pe pereți, iar focul care ardea în vatră se stinse.

Friptura rămase nerumenită, iar bucătarul, adormind și el, își desprinse mâna din părul ajutorului, căruia tocmai se pregătea să-i tragă o scărmană. Asta în vreme ce altă slujnică de la bucătărie scăpă găina pe care tocmai o jumulea. Vântul se opri și nicio adiere nu se mai strecură prin frunzele copacilor.

Frumoasa adormită (4)

De jur împrejurul castelului prinse să se înalțe un gard de măracini înalt, tot mai înalt, și, curând, aproape că acoperi totul vederii.

Încet-încet, povestea Frumosei adormite, cum era numită acum fiica regelui, se răspândi în toată țara. Când și când, fiii de regi și împărați încercau să răzbată prin zidul de măracini, cu gând să ajungă la prințesă și s-o elibereze din somnu-i cel adânc. Zadarnic însă, căci măracinii parcă aveau brațe cu care se țineau strâns unii de alții. Curajoșii flăcăi rămâneau prinși între spini, sfârșindu-și acolo viețile. Până într-o zi, după mulți și mulți ani, când se nimeri pe acolo un fiu de rege:

Un bătrân din partea locului îi povesti de castelul aflat îndărătul gardului de măracini și de preafrumoasa prințesă care dormea acolo, alături de toți locuitorii castelului. Și-i mai istorisi bătrânul cele știute de la bunicul său, vorbind de nenumărații fii de regi și împărați sosiți acolo în încercarea de-a străbate măracinii ca s-o salveze pe Frumoasa adormită, dar și de amarnicul lor sfârșit, prinși între spini.

